

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Anden behandling af lovforslag nr. L 102: Forslag til lov om ændring af byggeloven.

(Præcisering af klagebestemmelserne og gebyrregler i forbindelse med udpegnings af bemyndigede organer).

Af boligministeren (Ole Løvig Simonsen).

(Fremsat 21/11 97. Første behandling 2/12 97. Betænkning 11/12 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling.

Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Anden behandling af lovforslag nr. L 114: Forslag til lov om ændring af lov om autorisation af elinstallatører m.v. og lov om gasinstallationer og installationer i forbindelse med vandledninger og afløbsledninger. (Gebyrlettelser).

Af boligministeren (Ole Løvig Simonsen).

(Fremsat 3/12 97. Første behandling 9/12 97. Betænkning 11/12 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Tredje behandling af lovforslag nr. L 1: Forslag til finanslov for finansåret 1998.

Af finansministeren (Mogens Lykketoft).

(Fremsat 7/10 97. Første behandling 23/10 97. Betænkning 29/10 97. Anden behandling 25/11 97. Tillægsbetænkning 26/11 97).

I tillægsbetænkningen er der stillet 219 ændringsforslag. (Nr. 1-219).

Uden for tillægsbetænkningen er der den 5/12 97 stillet 102 ændringsforslag af Kim Behnke (FP). (Nr. 220-321).

Uden for tillægsbetænkningen er der den 8/12 97 stillet 48 ændringsforslag af Frank Aaen (EL) og Jette Gottlieb (EL). (Nr. 322-369).

Uden for tillægsbetænkningen er der den 8/12 97 stillet 378 ændringsforslag af finansministeren. (Nr. 370-747).

Uden for tillægsbetænkningen er der den 8/12 97 stillet 1 ændringsforslag af Thor Pedersen (V). (Nr. 748).

Uden for tillægsbetænkningen er der den 8/12 97 stillet 193 ændringsforslag af Kristian Thulesen Dahl (DF). (Nr. 749-941).

Uden for tillægsbetænkningen er der den 9/12 97 stillet 55 ændringsforslag af Thor Pedersen (V) og Pia Christmas-Møller (KF). (Nr. 942-996).

Uden for tillægsbetænkningen er der den 12/12 97 stillet 9 ændringsforslag af finansministeren. (Nr. 997-1005).

Samtykke til behandling

Anden næstformand (Henning Grove):

Uden for tillægsbetænkningen er der den 12. december 1997 stillet ændringsforslag nr. 997-1005 af finansministeren. Disse ændringsforslag kan kun med Tingets samtykke behandles i det-

te møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Finansministeren har meddelt mig, at han ønsker at tage følgende ændringsforslag tilbage:

Nr. 1, 5, 8, 12, 20, 23-25, 27, 31, 34, 35, 39, 51, 65, 71, 75, 76, 84, 94, 97, 98, 100, 102, 104-112, 114, 122, 125, 130, 137, 141, 143, 148, 150, 152, 155-159, 166, 168, 172, 174-176, 178, 189, 191, 193, 203-207, 211, 213, 399, 504, 569, 592, 628 og 747.

Ønsker nogen at optage disse ændringsforslag? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, er ændringsforslagene bortfaldet.

Frank Aaen (EL) og Jette Gottlieb (EL) har meddelt mig, at de ønsker at tage følgende ændringsforslag tilbage:

Nr. 328 og 356.

Ønsker nogen at optage disse ændringsforslag? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, er ændringsforslagene bortfaldet.

Kristian Thulesen Dahl (DF) har meddelt mig, at han ønsker at tage følgende ændringsforslag tilbage:

Nr. 909.

Ønsker nogen at optage dette ændringsforslag? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, er ændringsforslaget bortfaldet.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Anden næstformand (Henning Grove):

Forhandlingen drejer sig i første omgang om de stillede ændringsforslag. Taletiden er fastsat i forretningsordenen, dvs. 20 minutter i første og 10 minutter i anden omgang for ordførerne og for andre henholdsvis 10 minutter og 5 minutter.

Forhandling

Pia Gjellerup (S):

Som formanden netop har bemærket, begynder vi med ændringsforslagene, og det er det, vi vil koncentrere os om i dag. Så kommer de mere overordnede og mere generelle bemærkninger i morgen.

Efteråret har jo været præget af drøftelser om finanslovforslaget, der, som traditionen byder, er det første lovforslag, som fremsættes af rege-

ringen ved samlingens åbning. Vi har på det tidspunkt haft lejlighed til at kende det i nogle måneder, fordi det er en genfremsættelse af et forslag, som blev fremsat i slutningen af august.

Vi har drøftet mange ting og haft heftige debatter ude i offentligheden. Vi har også haft hektiske debatter her i salen, og vi har haft en lang række forhandlinger med finansministeren med en lang række af Folketingets partier involveret.

Det er blevet til en lang række aftaler og forståelser, som samlet udmønter sig i de over 1.000 ændringsforslag, som ligger fra de forskellige partier, nogle båret af aftaler og andre båret af enkelte eller flere partiers synspunkter og markeringer, som kommer til præsentation og til prøve i salen her i dag.

For Socialdemokratiet har det været afgørende at få gennemført en finanspolitik, som kan være med til at påvirke samfundsudviklingen i en gunstig retning på en række områder, som vi også præsenterede ved førstebehandlingen som noget afgørende.

Her i dag kan vi præsentere det ikke alene som noget, vi har gjort i årene siden januar 1993, hvor Socialdemokratiet har været med i regeringen. Vi behøver heller ikke at nøjes med at præsentere det som noget, vi gerne vil arbejde på og gøre i årene, der kommer. Nej, i dag kan vi faktisk sige, at en række af målsætningerne også er blevet opfyldt. Der er blevet arbejdet med dem i forhold til en række af de ændringsforslag, som, hvis det går, som vi forventer, forhåbentlig gennemføres ved afstemningerne i eftermiddag.

En af vores helt afgørende målsætninger har for Socialdemokratiets vedkommende været at få flere i beskæftigelse. Vi gennemfører nu en række forslag, som betyder øget fleksibilitet og øget mobilitet på arbejdsmarkedet og dermed en øget mulighed for at trække endnu flere ind på et arbejdsmarked, hvor de ellers ikke har haft plads i årene forud.

Vi har indgået en aftale om at skabe nye studiepladser, som igen gør det muligt for flere unge at komme i gang med at kvalificere sig og med at øve en spændende og nyttig indsats på arbejdsmarkedet. Vi har aftalt flere lærlingeforbånd for voksne, som dels vil gøre det muligt at få flere opkvalificeret og flere ind på arbejdsmarkedet og dels vil være med til at trække kvalifikationsniveauet op.

Vi har aftalt en øget indsats over for sygdomsramte ledige, således at de også får flere

muligheder og flere tilskyndelser til at komme i aktivitet igen, og endelig har vi en tættere opfølgning i forhold til kontanthjælpsmodtagerne, så heller ikke de bliver glemte i den udvikling, som er i fuld gang, og som vi agter at fortsætte i årene, der kommer.

Samlet set betyder det, at vi har kunnet se af opgørelser over forventningerne til det år, der ligger foran os, og som finansloven jo handler om, 1998, at skønnet over, hvor mange der kommer i beskæftigelse, er blevet bedre, end det var, da finanslovsforslaget blev fremsat. Det er vi meget glade for, for ikke at sige stolte over i Socialdemokratiet.

Vi vil gerne videre ad den vej, for nok er det gået godt i årene, der er gået siden 1993, men der er endnu mange, der venter. Vi må ikke opgive på halvvejen. Vi skal arbejde videre, så alle kan komme i beskæftigelse.

Vi har også i Socialdemokratiet og heldigvis sammen med flere andre partier arbejdet for, at flere mennesker, der hidtil har været skubbet ud og har været overladt til passiv forsørgelse, bliver trukket med ind, og vi har arbejdet på at få gjort arbejdsmarkedet mere fleksibelt, således at der også bliver plads til nogle, der har andre ting, som de også må satse på, herunder bedre plads til familierne, og vi gennemfører en udvidet fædreorlov.

Vi har også arbejdet for et arbejdsmarked, som bliver mindre farligt og mindre belastende at være på, ved at gennemføre en indsats i forhold til et bedre arbejdsmiljø.

Og så er det glædeligt, at der også er nogle uden for Folketinget, der i høj grad vil medvirke til, at de målsætninger, som regeringen har sat op, også kan gennemføres. Vi har i går modtaget meget positive tilsagn fra både Dansk Arbejdsgiverforening og LO om at være medvirkende i en proces, der skaber mere plads på arbejdsmarkedet både til ældre medarbejdere og til grupper, der har behov for lidt ekstra støtte, så endnu en gang kan jeg sige, at også med hensyn til denne målsætning kan vi se lidt større forventninger til 1998 end de forventninger, som allerede var store, da finanslovsforslaget blev fremsat.

Vi har også arbejdet for en tredje målsætning, nemlig en stadig bedre offentlig økonomi. Vi kan konstatere, at staten uden engangsindtægter får et budget med et resultat, der er ca. 10 mia. kr. bedre i 1998 end det, vi forventer for 1997. På de offentlige finanser, som i virkeligheden er det rigtige mål at bruge for den sam-

lede offentlige sektor, er der en tilsvarende forbedring fra 1997 til 1998. Vi holder kursen: En bedre offentlig økonomi år for år.

Mange partier her i Folketinget medvirkede til en kontant indsats mod et af de faresignaler, der var i økonomien i oktober måned, da vi kunne konstatere, at vores betalingsbalance var presset grundet et meget stort privatforbrug. Der blev taget nogle nødvendige initiativer, og det er initiativer, som vi forventer viser sig at føre til en bedring også på dette område i løbet af 1998 og 1999.

Så samlet lægges der i morgen en finanslov frem til endelig vedtagelse med en stram finanspolitik, den strammeste i 1990'erne, og det er også nødvendigt. Udgifterne i de aftaler, der er indgået, er modsvaret af indtægter, i øvrigt indtægter, som samtidig oftest har et miljømæssigt udgangspunkt.

En fjerde målsætning, som vi vil arbejde efter, er en øget trykthed i danskernes hverdag. Også her er der godt at hente i de aftaler, som regeringspartierne, SF, Centrum-Demokraterne og hr. Jacob Haugaard har lavet.

Der er en øget indsats for at sikre kvalitet og indfri forventningerne til en god hjemmehjælp i kommunerne. Der er en aftale om at øge politiets ressourcer, så politiet kan blive mere synligt og effektivt, og der er en aftale om effektiviseringer med hensyn til sygehusenes kapacitet, alt sammen emner, som i hverdagen har betydning for et bedre velfærdssamfund for den enkelte dansker.

En femte målsætning, som vi har arbejdet efter, er en sikring af fremtiden. Jeg har nævnt uddannelsesområdet, hvor der er en lang række initiativer. På miljøområdet er det navnlig med hensyn til en sikring af rent drikkevand, at der er lavet en indsats, og her skal jeg kvittere for, at mange partier har villet medvirke til i hvert fald at få lagt nogle målsætninger an for kvælstof. Knap så mange partier har villet medvirke til en begrænsning af forbruget af sprøjtemidler, men her får vi også taget nogle skridt i den rigtige retning.

På erhvervsområdet gennemføres der erhvervsservice, en række forenklinger på området og i øvrigt det, som vi lige har behandlet, nemlig en forenklet ligning af selskaber, som vil medføre en større ensartethed og dermed også en større gennemsigtighed, alt sammen noget, som vil gøre, at det danske samfund også i fremtiden kan sikres en ordentlig udvikling.

Jeg skal her takke SF og CD for et godt samarbejde undervejs i forløbet. Også Enhedslisten har ydet konstruktive bidrag særlig på områderne miljø- og børnepolitik.

Jeg skal sige til VK, at jeg synes, der har været en bedre tone i år, end jeg sådan set havde forventet, og også lidt bedre end i mange andre år, men der har ikke været så meget realitet. Det kan vi se af ændringsforslagene, som jeg vil forholde mig til om lidt.

Socialdemokratiet får således i samarbejde med Det Radikale Venstre og især CD, SF og hr. Jacob Haugaard ændret finanslovsforslaget på en sådan måde, at vi i Socialdemokratiet med glæde vil stemme for ved den endelige afstemning i morgen.

Alle de partier, der ikke har været hovedaktører i forbindelse med finanslovens ændringer og gennemførelse, har stillet en lang række ændringsforslag.

Enhedslisten har stillet en gruppe forslag. Mange af dem er sådan set med et sympatisk sigte, færre af dem er realistiske, og finansieringen af dem er set med Socialdemokratiets øjne ganske vanskelig.

Det sympatiske i forslagene understreges af, at der er en række ændringsforslag, som i deres målsætninger svarer til nogle af dem, der stilles af regeringen. De er bare i en større og mere vidtgående målestok.

Det urealistiske fremgår i høj grad af finansieringsforslagene, som Socialdemokratiet ikke kan stemme for, da vi enten er uenige i dem, ønsker forslagene sat ind i en anden sammenhæng eller er forpligtet af aftaler med andre partier, og når vi ikke kan skabe en forsvarlig finansiering, kan vi heller ikke medvirke til nogen af de sympatiske udviklinger, der på nogle områder ligger i forslagene, og derfor er vi i den situation, at vi vil stemme imod Enhedslistens ændringsforslag.

Venstre og De Konservative har stillet mange ændringsforslag. Det er jo spændende, når vi når frem til finanslovbehandlingen, for det er det eneste tidspunkt på året, hvor Venstre og De Konservative konkret løfter sløret for, hvad de vil gøre på de områder, hvor de taler om besparelser. Her kan vi se en lille smule om, hvem det er, der skal rammes.

Der lægges igen i år op til store besparelser på ulandsbistanden, store besparelser på verdens allerfattigste, og samtidig signalerer man, at man ønsker en indsats i flygtningenes nær-områder.

Se, de to ting ting hænger jo ikke sammen, idet en meget stor del af vores indsats i udviklingsbistanden netop handler om at søge at sikre, at de områder, hvor der enten kan blive uro, eller hvor der er uro, får nogle økonomiske og sociale muligheder for at udvikle sig, således at man ikke ser flygtninge komme strømmende derfra ud i verden.

Man vil dog også spare på flygtningeområdet herhjemme: Et stort slag på tasken, og så får man ca. en halv milliard kroner op af den. Når vi andre slår på den samme taske, kan der næppe findes besparelser på bare to cifrede millionbeløb. Tingene hænger ikke sammen. Parolerne føres frem, men det hænger ikke sammen, når det kommer til virkeligheden.

Venstre og De Konservative skylder os svar på, hvem af verdens fattigste der skal undvære de 2,2 mia. kr., og Venstre og De Konservative skylder os svar på, hvor det er, man skal oprette lejre til flygtninge i flygtninge- og krigsområder ude i verden. Hvis vi får de svar, vil man nemlig kunne se det afgørende hykleri i sammenstillingen af de forslag, der præsenteres.

Et tredje spørgsmål, man kan stille til Venstre og De Konservative, er: Hvad er grunden til, at en kortere sagsbehandlingstid af asylsager i Danmark – den var dobbelt så lang i Venstres og De Konservatives regeringstid – nu pludselig afkaster en besparelse på en halv milliard kroner? Svaret står indtil videre og blaffer i vinden. Jeg håber, at vi får noget mere konkret fra de to partier senere på dagen.

Arbejdsministeriets ansvarsområde får også en tur med kniven. Strukturforbedringer, kaldes det, og hurtigere aktivering samt mere effektivitet i arbejdsformidlingen. Der kan spares i alt 4-5 mia. kr. Og fra uddannelserne på arbejdsmarkedet, uddannelsesindsatsen også under uddannelsesloven og flere andre uddannelsesområder skaffer man med et snuptag mere end 3 mia. kr.

Også her er der nogle afgørende spørgsmål til Venstre og De Konservative: Hvad sker der med de 30.000 mennesker, som blot sendes uden for dagpengesystemet? Der er ingen som helst konsekvenser for betalingen af straksaktivering og andre af de ord, vi ellers får serveret. Der er intet overlevelsgrundlag for 30.000 mennesker fra den 1. april 1998. Skal kommunerne afholde disse udgifter? Skal der slet ikke være nogen muligheder for at overleve?

Og et andet spørgsmål: Hvorfor er dog uddannelse af arbejdskraften af Venstre og De

Konservative udset til at være det mest markante nedskæringsområde? Det rimer ikke med et ellers udtalt ønske om at medvirke til at fremtidssikre det danske samfund, men det er måske også bare en parole.

Miljøprofilen er, kan man vistnok sige, klar fra Venstres og De Konservatives side, men sådan set ikke på nogen behagelig måde. Man går ind for alle pæne målsætninger om mindre forurening og mere naturbeskyttelse, så længe det blot er på papiret. Når der skal handles, forsvinder VK, undtagen måske på et enkelt område, hvor vi har nogle forhåbninger, nemlig kvælstofområdet. Men det bliver endnu ved forhåbningerne. Her har vi endnu til gode at se, at vi også kan nå de endelige resultater i indledningen af 1998.

Men på de fleste stræk afviser Venstre og De Konservative at anvende redskaber, som man ellers gladeligt anvender overalt, når det gælder mennesker, og derfor er spørgsmålet til Venstre og De Konservative: Hvorfor tror man ikke på, at en natur og nogle ressourcer, der er mangel på, ikke bliver beskyttet af, at der sættes en høj pris på benyttelsen? Hvorfor er miljøområdet det eneste, hvor det er helt blasfemisk at anvende markedsmekanismen?

På skatteområdet kommer der nogle helt andre toner. Ganske vist bliver lettelser på 11 mia. kr. til kun 6 mia. kr., når Venstres og De Konservatives regnemaskiner har været i gang, men selv 6 mia. kr. er dog alligevel en slags penge. Hvad er grunden til, at man aktivt går ind i et projekt, der vil fjerne et statsligt prove nu på 20-25 mia. kr. over de kommende år til gavn for aktieejere, der allerede har tjent formuer, og som vil kunne realisere disse formuer ved at sælge deres aktier? Hvorfor skal det være et område, hvor man gør sig umage for at skabe et hul i statskassen?

Jeg morer mig i øvrigt over, at Venstre og De Konservative har så stor tiltro til, at aktieejerne vil beholde deres aktier i 1998, således at det at fjerne beskatningen af gevinster næsten intet betyder i 1998. Det er i virkeligheden en stor ros til regeringens erhvervspolitik og økonomiske politik.

Folkepensionen skal øges med et mindre milliardbeløb, siger Venstre og De Konservative. Her er det vigtigt at bemærke, at det kun er til pensionister med større indtægter ved siden af. Den almindelige folkepensionist skal ikke have én øre. Før en enlig folkepensionist får bare én krone – 100 øre – ud af Venstres og De Konser-

vatives forslag, skal vedkommende have en indtægt på 175.000 kr. Et par skal tjene langt over en kvart million.

Spørgsmålene til Venstre og De Konservative må i dag være: Hvorfor skal de rigeste folkepensionister have mere i pension? Og dernæst: Er en pensionist et menneske, der har trukket sig ud af arbejdsmarkedet, eller er det et menneske, der har opnået en bestemt alder, og som er i fuld vigør på arbejdsmarkedet? Jeg håber at få nogle klare svar.

Jeg håber i det hele taget meget, at Venstre og De Konservative i de 40 minutter, der er til rådighed til de to partiers ordførertaler, tager sig tid til at svare på nogle af de væsentlige spørgsmål, som er stillet her. Det er et minimalt krav, hvis der skal være mening med en debat om ændringsforslagene. Jeg venter spændt. Før svarene kommer, er der ikke ændringsforslag, der inspirerer Socialdemokratiet til at stemme for.

Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti vil jeg ikke ofre mange bemærkninger; jeg har heller ikke mange sekunder tilbage. Det er mindre interessante forslag. Det ene er brede og store armsving, og det andet er en stribe tal. Intet er sympatisk, intet er realistisk, for nu at citere en bogtitel. Vi vil formentlig se ved afstemningerne, at Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet i meget stort omfang vil stemme for, hvad V og K foreslår, og så har vi jo fået præsenteret et politisk alternativ. Det er det, vi også har forholdt os til i dag.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Fru Pia Gjellerup talte om en stram finanspolitik. Så vil jeg godt høre, om ordføreren ikke kan bekræfte, at stramheden opnås dels med det ATP-indgreb, som vendte den tunge ende nedad, dels med nye stramninger for de arbejdsløse og dels ved at køre grønthøsteren hen over de forskellige budgetområder, på trods af at behovet for en stram finanspolitik – pga. den stigning i forbruget, der tales om – skyldes indkomstfremgang og skattelettelser især til de rigeste her i landet, som ikke røres på et eneste punkt. Der krummes ikke ét hår på de riges hoveder, de rige, som forbruger mere og mere, hvorimod man strammer til over for de arbejdsløse og over for de generelle budgetter på finansloven.

Giver det ikke anledning til nogen overvejelse i Socialdemokratiet, at man strammer det

forkerte sted, eller er det bare sådan, at man i dag skal regne med, at det er socialdemokratisk politik? Kan det bekræftes, hvad vi har kunnet høre i pressen, at man oven i købet, selv om der tales om en stram finanspolitik, planlægger en ny skattelettelse til fordel for de allerrigeste husejere?

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Fru Pia Gjellerup indledte sin tale med at fortælle om dette fantastiske, at der nu ligger et finanslovsforslag, som indebærer, at der efter finansministerens målestok skulle være overskud på statens finanser i 1998.

Jeg står her med den publikation, der hedder Budgetoversigt nr. 4. Jeg er sikker på, at fru Pia Gjellerup også har læst den og forhåbentlig er nået helt frem til side 20. Der står nemlig noget interessant.

Der står, at der i 1998 forventes engangsforbedringer på hele 34,7 mia. kr. I betragtning af at statens samlede budget er på omkring 400 mia. kr., så er det næsten 10 pct., man har som engangsindtægter. Der er også et skema nedenunder, der viser, at hvis man ser bort fra disse engangsindtægter, som jo altså kun kommer en gang, så er der et drønende underskud i 1998.

Er det ikke mere relevant forbrugeroplysning over for borgerne end at påstå, der er overskud?

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Til hr. Frank Aaen vil jeg sige, at jeg ikke synes, man kan fremstille det sådan, som hr. Frank Aaen gør det, når han siger, at stramningerne lægges de forkerte steder. Det er nødvendigt, når man kører en så stor biks, som den offentlige økonomi er, hele tiden at være over de steder, hvor der er udviklinger, og hvor der sker standardforbedringer, som man ikke har vedtaget, men som sker. Derfor holder vi tøjlerne stramt. Vi kører ikke generelt grønthøster, for det ville ikke være rimeligt, men der er steder, hvor man ønsker at dæmpe en udvikling i et offentligt forbrug.

I forhold til de arbejdsløse har vi jo diskuteret det tidligere. Der har været ganske mange forslag til debat i salen, hvor vi har diskuteret det frem og tilbage. Vi anser faktisk ikke de ting, der ligger nu, for at være stramninger i forhold til arbejdsløse, men faktisk for at være en lang række ekstra muligheder, for at vi kan få den

arbejdskraft, der går ledig, til at passe til de job, der bliver stadig flere af, sådan at vi kan få stadig flere i beskæftigelse.

ATP-forslaget mener jeg ikke vender den tunge ende nedad. Man kan sige, at det er spørgsmålet, om ATP-forslaget har nogen ende. Men i hvert fald er der tale om, at i forhold til udviklingen på skatteområdet som følge af skatterformen, som bestemt kommer de mindre indkomster til gode i det år, der kommer, er der en helt tilsvarende virkning af ATP-forslaget, som gør, at forbruget kan reduceres en smule, og det er nødvendigt at reducere forbruget en smule.

Så er det rigtigt, som hr. Frank Aaen nævner, at så agter regeringen, sådan som jeg har forstået det, at fremlægge forslag i forhold til bl.a. lejeværdi. Man agter at holde det lovprogram, som man har lagt.

Endelig skal jeg sige til hr. Kim Behnke vedrørende overskud i 1998: Nu tror jeg ikke, at vi har været dem, der har været rejsende i at reklamere for overskud. Vi har været meget omhyggelige med at tale om udviklingen i de offentlige finanser. De offentlige finanser bliver 10 mia. kr. bedre i 1998 end i 1997 uden engangsindtægter, og det er faktisk ganske udmærket. Det vil jeg gerne rejse rundt og være stolt af.

Det andet er lidt mere bogholderi, hvad i øvrigt også hr. Kim Behnkes indlæg vidner om, for man skal sådan grave lidt ned i tallene. Der er faktisk en forbedring på 10 mia. kr. Det er til at tage og føle på.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg synes, fru Pia Gjellerup taler lidt udenom, når grønthøsterbesparelser afvises. Så må jeg da spørge efter, hvad der ikke fremgår af finansministerens ændringsforslag, om de to grønthøsterforslag på henholdsvis 200 mio. kr. og 290 mio. kr., hvor alt skal bespares, ikke er grønthøst. Ellers har jeg aldrig forstået, hvad det begreb dækkede.

ATP-forliget vender ikke den forkerte ende nedad, siger fru Pia Gjellerup. Er det ikke sådan, at ATP-indgrebet begrænsede forbruget procentvis mest hos bistandsmodtageren og procentvis mindst hos dem, der har en årsindkomst på en million?

Og er det ikke også sådan, at man trasker videre i samme spor, når man strammer over for de arbejdsløse, samtidig med at man lover

nye skattelettelser, der med kirurgisk præcision giver de allerrigeste familier her i landet en skattelettelse? De eneste, der får gavn af den ændring af lejeværdibeskatningen, er de allerrigeste familier i Danmark, som bor i de dyreste villaer.

Er det ikke en usocialdemokratisk politik? Det er i hvert fald en asocial politik.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Nu kan det godt være, at Socialdemokratiet ikke rejser rundt og praler, men for at vende tilbage til publikationen, som dog trods alt bærer Finansministeriets logo, så er der jo allerede på side 5, nemlig hvor sammenfatningen er, de store armbevægelser: 5 år med ubrudt fremgang og den stabilitetsorienterede finanspolitik.

Der er jo ikke grænser for, hvilke voluminøse udtryk man bruger. Hvor man hidtil har nøjedes med at koncentrere sig om det, fru Pia Gjellerup taler om, nemlig de samlede offentlige finanser, så vover man sig den her gang ud på isen og skal lige i slutningen af sammenfatningen prale med, at statens driftsbudget i 1998 får et overskud på 23 mia. kr.

Så er det altså, at man skal være en interesseret læser, for man skal helt om på side 20 for at finde forklaringen, nemlig at der er engangsindtægter på 34,7 mia. kr. Det er dog trods alt ganske betragteligt. De 10 milliarder, fru Pia Gjellerup taler om i forbedringer, ja, vorherre bevares, de kommer bl.a., fordi man skal betale 10,7 mia. kr. mere i selskabsskat i 1998. Jeg er sikker på, at de virksomheder, som skal af med de penge, ikke synes, at det er nogen forbedring.

Så lad os holde os til kendsgerningerne. Kendsgerningerne er, at 10 pct. af statens indtægter i 1998 er engangsindtægter, og det er uholdbart.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Til hr. Frank Aaen vil jeg blot sige, at diskussionen om tunge ender har vi af gode grunde tit haft. Det er jo noget af det, politik handler om.

Når man har sænket bundskatten med 2 pct., ja, så har hr. Frank Aaen også ment, at det var noget, der kom de højeste indkomster mest til gode. Når man så gør det omvendte og i virkeligheden principielt øger bundskatten med ene procent med en ekstra pensionsopsparing, ja, så

er det pludselig omvendt. Så vender det den tunge ende nedad.

Hr. Frank Aaen må vælge, hvilket et af synspunkterne han vil føre frem, og det vil jeg have respekt for. Og så kan man jo vælge, at det er de 2 pct., der er den gode, og den 1 pct., der er den dårlige, eller omvendt. Jeg synes faktisk, der er en god balance i det, der bliver lavet både på skatteområdet og i forhold til forbruget.

Så til hr. Kim Behnke: Ja, jeg tror, at også hr. Kim Behnke må have bemærket, at der i sammenfatningen indledes med de samlede offentlige finanser. Det, hele opgørelsen indledes med, er et kapitel om de offentlige finanser, og jeg skal love hr. Kim Behnke, at hvis han ser tilbage i, hvad jeg på Socialdemokratiets vegne har sagt, vil han se, at jeg altid har holdt mig til de offentlige finanser. Men det er jo nu engang sådan, at det ville være meget underligt, om man i et budgetoversigt ikke bemærkede statens finanser, for det er lige netop dem, som en finanslov handler om, og derfor er det da meget naturligt, at man bemærker, hvordan de er.

Og så skal man jo ikke være en virkelig krakilsk nærlæser for at finde engangsindtægterne. Der er lavet en kæmpeplanche over, hvordan engangsindtægterne over årene har foldet sig ud, og hvilken påvirkning det har haft på overskuddet.

Endelig vil jeg sige, at når der betales mere selskabsskat, så tror jeg egentlig, at virksomhederne er glade for det, for der betales jo ikke mere selskabsskat, fordi selskabsskatten er øget. Nej, der betales mere selskabsskat, fordi virksomhederne tjener meget mere, og jeg tror, at virksomhederne er glade for de mange, mange procent, de selv må beholde som overskud.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg tror ikke helt, jeg fangede fru Pia Gjellerups jongleren rundt med tunge ender, så lad mig bare holde mig til realiteterne.

Bistandsmodtageren får næste år som følge af ATP-indgrebet efter skat reduceret sine forbrugsmuligheder med 0,9 pct. Den velbjærgede, der har en månedlig indkomst på 20.000 kr., får næste år begrænset sine forbrugsmuligheder med 0,4 pct., altså mindre end det halve af den begrænsning, bistandsmodtageren bliver udsat for. Uanset hvordan det kan fordrejes, så er det i min sprogbrug, at indgrebet vender den tunge ende nedad.

Men så til et andet emne. Fru Pia Gjellerup sagde, at man ikke kunne støtte Enhedslistens ændringsforslag, fordi de var urealistiske, eller fordi de var ufinansierede. Må jeg spørge – der var også mere sympati, det hørte jeg godt – men jeg må alligevel spørge: Hvorfor kan Socialdemokratiet ikke støtte, at vi genindfører skraldemandsmodellen, hvor tre ansatte og en arbejdsløs deler arbejdet og deler deres lønindtægt og deres dagpenge, sådan at alle bliver glade? Det koster ikke det offentlige en krone.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Selv om det er kommentarer til fru Pia Gjellerup, vil jeg sige til hr. Frank Aaen, at det med skraldemandsmetoden har man prøvet et sted, nemlig i Århus. Konsekvensen af det var, at vi ikke fik tømt vores skraldespande. Så det synes jeg er en dårlig idé.

Men til fru Pia Gjellerup: Da Folketingets Finansudvalg, hvor fru Pia Gjellerup selv er næstformand, behandlede salget af aktierne i Tele Danmark, fik vi et skriftligt tilsagn fra finansministeren om, at provenuet fra salget af aktierne ikke skulle indgå i statens drifts- og udgiftsbudget, men derimod skulle medgå til at nedbringe statens gæld. Nu stiller man her i dag med en budgetoversigt og praler med, at der er et fantastisk overskud på 23 mia. kr. i 1998.

Jeg skulle hilse og sige, at der er altså et amerikansk firma, som har købt statens andel af Tele Danmark-aktierne og dermed givet finansministeren en ekstraordinær indtægt, en indtægt, som han har lovet at bruge på at afdrage på statens gæld og ikke bruge på driftsbudgettet. Og alligevel indregner man det i driftsbudgettet. Det er simpelt hen skammeligt, når det var forudsætningen for, at Finansudvalget vedtog bevillingen.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Fru Pia Gjellerup sagde, at hun var glad for målsætningen i vandmiljøplanen, som den bliver kaldt, og som ikke er en vandmiljøplan mere.

Jeg vil gerne spørge fru Pia Gjellerup: Hvordan vil man forklare, at man nu ikke engang har den elendige målsætning, der var i den gamle vandmiljøplan, men nu er det EU's nitratdirektiv, som jo ikke har nogen konkrete tal, der er afgørende?

Derudover har man lavet en aftale om, at man skal regne sig frem til at få begrænset udslippet med sølle 35.000 t, som overhovedet ikke hjælper nogen steder.

Det, som Socialdemokratiet efter min opfattelse har gjort, er at svingte en målsætning, som var, at man skulle have et rent vandmiljø, og det gjorde man ved at forlade den aftale, der var ved at blive indgået med Enhedslisten. Og jeg vil gerne spørge fru Pia Gjellerup, hvordan den vandmiljøplan, som nu er lavet, vil tage fat om halvdelen af kvælstofforureningen, netop fordampningen? Den er der overhovedet ikke rørt ved. Man kigger kun på den halvdel af forureningen, som går ned i jorden.

Og hvordan vil fru Pia Gjellerup vise, at denne plan er med til at fremme den økologiske omstilling, som vi har en fælles beslutning om herinde i Folketinget?

Anden næstformand (Henning Grove):

Fru Pia Gjellerup. Og så går vi videre i ordførrækken.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Først til hr. Frank Aaen: Jeg vil bare for den gode stemnings skyld lige sige, at jeg ikke nævnte, at Enhedslistens forslag var ufinansierede. De er i høj grad finansierede, men de er finansierede på en måde, som vi ikke kan medvirke til. Det vil sige, at vi vil stå med en række set med vores øjne ufinansierede forslag, som vi så ikke kan medvirke til. Men jeg skal da bestemt rose, at der er finansiering set med Enhedslistens øjne.

Skraldemandsmodellen har vi diskuteret, tror jeg, ved hver finanslovdebat og sikkert også mange, mange andre gange i salen. Det har lidt præg af en køren rundt-økonomi, hvor man lægger statens penge, som faktisk bruges til underhold af nogen, der ikke kan få plads på arbejdsmarkedet, i en sammenhæng, hvor man fastholder at skulle bruge større offentlige udgifter på et tidspunkt, hvor der er stadig større efterspørgsel efter arbejdskraft. Det er ikke den rigtige måde at øge beskæftigelsen på.

Til hr. Kim Behnke: Jeg kan godt lide, når hr. Kim Behnke opfordrer finansministeren til ulovligheder, for det er jo da i hvert fald til at tage og føle på. Det vil godt nok være ganske i strid med enhver regel, vi har om, hvordan en finanslov skal indrettes, hvis man ikke indregnede det beløb, vi modtager ved salget af Tele

Danmark-aktier. Så det var ligefrem en opfordring til lovbrud. Men så kunne man jo også komme efter finansministeren bagefter, og så havde man jo opnået mange spændende ting. Jeg er glad for, at finansministeren overholder vores regler.

Til hr. Bent Hindrup Andersen vil jeg kun svare kort, da jeg ikke er miljøtekniker og stærkt indsigtfuld på området, hvor hr. Bent Hindrup Andersen jo har siddet i meget intense forhandlinger.

En af de ting, jeg lægger meget vægt på, og som vi i Socialdemokratiet lægger meget vægt på, er, at til forskel fra den vandmiljøplan, man havde, hvor der var målsætninger, men meget lidt handling, er der nu tale om en række forslag, hvor man faktisk får taget fat om nogle begrænsninger, så vi ikke står med en målsætning, man knap tør tro på, men hvor vi står med en opgave, som vi også har vedtaget at benytte de relevante instrumenter til, og det synes jeg er meget afgørende.

Jeg giver ikke så meget for målsætninger, hvis der ikke også kan skabes flertal for at lave de nødvendige handlinger, der skal til for at nå målsætningerne. Jeg tror meget på, at med de målsætninger, der er lagt frem, og med de handlingsbindinger, der ligger i forhold til et stort flertal i Folketinget, vil det også være muligt i de første måneder af året at få det udmøntet, sådan at vi faktisk får beskyttet vores rene vand mere, end planerne har kunnet.

Thor Pedersen (V):

Venstre har sammen med Det Konservative Folkeparti her forud for tredjebehandlingen stillet ændringsforslag til regeringens finanslov på enkelte udvalgte områder. Det har vi gjort i erkendelse af, at regeringen har sit parlamentariske flertal på plads.

Men vi har ønsket at fastholde, at vi vil noget helt andet og mere end det, regeringen foreslår, og her kan jeg henvise til det samlede udspil, som Venstre og Det konservative Folkeparti er kommet med til finansloven for 1998 under titlen »Fornyelse '98«.

Vi kunne selvfølgelig være konsekvente og komme med ændringsforslag på samtlige områder, men vi må erkende, at det vil være spildt med den nuværende sammensætning i Folketinget.

Vi ønsker i Venstre velfærdsreformer og generelle strukturreformer, der løser de underliggende problemer, vi har omkring dansk øko-

nomi, men som primært skjules af konjunkturudviklingen. Engangsindtægter på 25 mia. kr. i år dækker over et reelt underskud på 22 mia. kr. I 1998 slår regeringen så alle rekorder med engangsindtægter på 36 mia. kr., der dækker over et reelt underskud på 13 mia. kr.

Det er fortsat dybt beklageligt, at der ikke er styr på statens finanser. Alene i år kommer der 74 mia. kr. mere ind i skatter og afgifter i forhold til 1992, når der tages højde for den løbende prisudvikling. Det burde medføre et massivt overskud på statens finanser. Når der alligevel er et reelt underskud på statens finanser, skyldes det den uhemmede vækst i det offentlige forbrug samt stigningen i antallet af personer på overførselsindkomst.

Vi må erkende, at det, Danmark har brug for, er et nyt flertal og en ny regering. Et hovedproblem er fortsat den alt for store statsgæld og den gøgeunge, som rentebetalingen af statens gæld udgør. Vores ændringsforslag omfatter skattelettelser for 10,1 mia. kr., forbedringer i øvrigt for 2,7 mia. kr. og besparelser på 19,3 mia. kr., og det medfører i alt en nettobesparelse på 6,5 mia. kr.

Den væsentligste del af vores forslag til skattelettelser er rettet mod dansk erhvervsliv. Vi må jo konstatere, at antallet af personer på overførselsindkomst har bidt sig fast på et uhyggeligt højt niveau. Trods 4 års konjunkturgevinst er der i 1997 15.000 flere på dagpenge, orlov, efterløn og overgangsydelse, end der var i 1992. Ganske vist er den officielle ledighed faldet med 97.000, men i samme periode er der flyttet 112.000 over på efterløn, orlov og overgangsydelse.

I stedet for at udnytte højkonjunktoren til at få løst disse helt fundamentale problemer for dansk økonomi og få muligheden for at finansiere et velfærdssamfund har problemet bidt sig fast og er ved at udvikle sig til et forsørgerproblem. Derfor er det helt afgørende, at virksomhedernes konkurrenceevne forbedres ved at fjerne nogle af de byrder, som ikke kommer udefra, men som alene er et resultat af vedtagelser i regering og Folketing.

Men i stedet for at forholde sig til virksomhedernes konkurrenceevne er regeringens svar, at man ønsker at gøre det endnu sværere at drive virksomhed i Danmark. Ikke alene har vi et bureaukratisk morads af indberetningsskemaer, men også gennem fremrykning af indbetalinger og nye skatter lægges der flere og flere økonomiske byrder på danske virksomheder, i 1998

alene 6,5 mia. kr. yderligere. Det forringer mulighederne for de nye arbejdspladser, der skal løse problemet med, at alt for mange i arbejdsduelig alder ikke er i beskæftigelse.

Derfor foreslår vi at lette erhvervslivet for byrder på 10 mia. kr. mod til gengæld at fjerne 4,5 mia. i erhvervstilskud, altså netto en kraftig forbedring af virksomhedernes konkurrenceevne.

Og jeg vil også godt lige her give et foreløbigt svar til den socialdemokratiske ordfører, fru Pia Gjellerup, der spørger, hvorfor Venstre ikke vil være med til, når man ser på landbrugets vilkår, at gå ind og være mere miljøvenlige og herunder lægge afgifter på pesticider. Og det svar vil jeg egentlig gerne give med det samme. Vi forstår simpelt hen ikke den indstilling til et problem.

Se, hvis man mener, at pesticider er giftige og farlige, så skal man forbyde dem. Det er da amoralsk at gøre det til et fiskalt objekt og sige: I må gerne gøre noget, der er giftigt, eller gøre noget, der er farligt, og som medfører, at noget forgiftes, bare I betaler for det. Jeg synes, man skal være konsekvent og sige: Hvis det er giftigt, og hvis man bruger over en vis grænse, der medfører, at det er farligt, ja, så skal man forbyde det. Det skal ikke være en kilde til, at staten kan fylde sine tomme kasser, fordi folk gør noget, som de i øvrigt ikke burde gøre.

I forbindelse med lettelser for dansk erhvervsliv foreslår vi en kraftig opprioritering af forskning og udvikling i private virksomheder, og vi foreslår en effektivisering og forbedring af voksen- og efteruddannelsen. Vi foreslår en begyndende reform af overførselsindkomsterne og en opstramning i adgangen til dagpenge-systemet med klare betingelser om rådighed kombineret med en fremrykning og forbedret aktivering af ledige.

Og til det ønske, der spørger fru Pia Gjellerup minsanden også: Hvem skal det gå ud over? Vi har i Venstre meget svært ved at forstå, at det, at folk kommer i arbejde, at de bliver aktiveret, i stedet for at gå og være passivt forsørget og være inaktive, skulle være noget, man betaler for. For os er det simpelt hen målet at flytte personer over til aktivitet med det ønske, at de kan blive selvforsørgende og ikke være afhængige af offentlige ydelser.

Vi har igennem mange år i Folketinget haft debatter om, hvilke krav man skulle stille til unge ledige. Og det er jo en kanonsucces, når vi ser på resultaterne af, at man enten giver akti-

veringstilbud eller uddannelse til unge under 25 år. 60-70 pct. af dem, der gik rundt passivt forsørget, forsvinder sporløst. De finder ud af, at de egentlig godt selv kan finde et job eller en måde at være aktiveret på, så de ikke længere er passivt forsørget.

Vi oplever det samme omkring dagpenge. I en statistik fra Dansk Industri kan vi se, at næsten alle de voksne, der falder for grænsen for den periode, hvor man kan modtage dagpenge, stort set lige på det tidspunkt finder beskæftigelse, og der må vi sige, at der åbenbart er mere imellem himmel og jord, end man skulle tro, siden det er så heldigt, at lige på det tidspunkt, hvor de mister dagpengereetten, ja, der finder de så beskæftigelse. Det glæder vi os over i Venstre, men det giver os også motiv til at sige: Jamen det kunne være, at man skulle bruge flere kræfter på aktivering. Det medfører ikke nødvendigvis flere udgifter. Vi kan jo i opgørelser fra Socialministeriet se, at det er anslået i gennemsnit at koste ca. 23.000 kr. pr. aktiveret, så der er altså store penge at spare, hver eneste gang man kan gå fra passiv forsørgelse over til at være selvhjulpent.

Vi vil fremme mobiliteten på arbejdsmarkedet. Vi vil genoprette folkepensionen og sikre, at pensionister ikke straffes for at blive længere på arbejdsmarkedet. Vi vil fjerne det løftebrud, som regeringen har begået over for landets pensionister. Og her siger fru Pia Gjellerup rigtigt: Jamen det hjælper jo kun de pensionister, der har indtægter ud over deres folkepension. Det er rigtigt. Vi ønsker nemlig, at det altid kan betale sig at være på arbejdsmarkedet, at have indtægter. Og det, der skete i forbindelse med omlægningen, da man lavede skattereformen, var jo, at man gjorde en større del af folkepensionen indtægtsafhængig.

Vi ønsker, at pensionen skal være en ret, som man med sikkerhed kan forvente at man får udbetalt, når man når alderen, og ikke at man modregner dette, at man selv er aktiv. Vi ønsker, at folk skal være længst muligt på arbejdsmarkedet, så længe de selv ønsker det og har psyke og helbred til det.

Det er sådan, at vi ønsker ikke alene de forbedringer, der er aftalt med regeringen, når det gælder det frie valg mellem offentlige sygehuse. Vi ønsker at reducere ventelisterne gennem mulighed for frit valg mellem offentlige og private sygehuse, hvor pengene følger patienten til det sygehus, der udfører behandlingen.

Vi vil meget – det kan vi ikke skjule – vi vil også noget helt andet end regeringen. Og nogen kunne så mene, at det ikke er finansieret. Men i de ændringsforslag, vi har stillet, finansierer vi ikke alene vores egne ønsker til forbedringer, men vi har i alt 6,5 mia. kr. mere i nettobesparelse i forhold til regeringens egne forslag. Så vi overfinansierer vores ønsker, og den overfinansiering skal bruges til at nedbringe statens gæld yderligere.

Det er jo ikke bare de stillede ændringsforslag, der er fuldt finansieret. Det gælder også for det samlede forslag, »Fornyelse '98«. Også her gælder det, at der ikke foreslås en eneste krone i skattelettelse eller øvrige forbedringer, som ikke er mere end fuldt ud finansieret.

Vi gør det bl.a. ved at sikre en bedre kvalitet for færre penge gennem effektivisering og forbedringer af den offentlige sektor ved udvidet brug af udbud og udlicitering samt et generelt krav om samme produktivitetstigning i den offentlige sektor som i den private. Vi vil sikre et offentligt forbrug under kontrol og gøre langt mere for at få ledige i arbejde.

Finansministeren foreslår, at der overføres 8,5 mia. kr. fra Den Sociale Pensionsfond i 1998 til statskassen. Og det gør han ved at tilsidesætte den gældende lovgivning alene med hjemmel i en tekstanmærkning på finansloven.

Regeringen har fortsat ikke så meget mod, at den tør fremlægge et lovforslag og stå til ansvar over for Folketinget, pensionisterne og offentligheden i øvrigt. Det er nu tredje gang, at finansministeren og regeringen forsøger sig med klare brud på de regler, Folketinget har, bl.a. i budgetvejledningen, og på trods af Rigsrevisionens udtalelser. Det er simpelt hen uværdigt for regeringen og det flertal i Folketinget, som eventuelt støtter dette.

Vi har i Danmark et særligt ansvar for at hjælpe befolkningerne i ulandene, men vi mener også, at vi har et ansvar for at sikre, at de penge, der anvendes til ulandsbistand, anvendes optimalt. Vi ønsker, at Danmarks internationale bistand bliver effektiviseret. Vi kan gøre det meget bedre, også for færre penge.

Vi ønsker at opprioritere bistanden til Østeuropa, især til de tre baltiske lande, men vi vil sænke rammen for ulandsbistand fra de nuværende 1 pct. til 0,8 pct. af bruttonationalindkomsten. Og selv med denne sænkning vil der kun være tre lande i hele verden, der bruger en større andel af deres produktion til egentlig

bistandshjælp. Det er Norge, det er Sverige, og det er Holland.

Norge bruger ca. ½ procent mere end det, vi har som mål, og det er så den olie, de pumper op fra områder, der egentlig burde tilhøre Danmark, der sætter dem i stand til at ligge på en førsteplads. Og ellers må jeg sige, at såvel Sverige som Holland egentlig ligger på det danske niveau, altså det, vi ønsker som dansk niveau, nemlig 0,8 pct.

Vi ønsker at stramme yderligere op i udlændingepolitikken og give mulighed for, at flygtninge i højere grad kan blive hjulpet i lejre tæt på deres hjemland. Vi vil skærpe kontrollen med flygtninge, der kommer til Danmark. Vi vil afskaffe retskrav på familiesammenføring. Vi ønsker at fokusere på, hvordan man i højere grad hjælper flygtninge tilbage til deres hjemlande, når muligheden byder sig, i stedet for at gøre flygtninge til indvandrere.

Også her spørger fru Pia Gjellerup til, hvordan tingene egentlig hænger sammen. Hvordan kan man overhovedet spare penge ved at etablere flygtningelejre i nærområderne? Fru Pia Gjellerup spørger: Hvor skal lejrene være?

Ja, de skal være i nærområderne. Og nærområderne defineres altså ud fra, hvor det egentlig er, personerne kommer fra. Og sandheden er jo den, at vi har oplysninger om, at det er 10-30 gange så mange, man kan hjælpe for det samme beløb i nærområderne, som man kan ved at gøre dem til indvandrere i Danmark eller midlertidigt give dem ophold i Danmark.

Fru Pia Gjellerup spørger også: De besparelser på ca. 433 mio. kr. på kontoen Flygtninge/indvandrere, hvordan når vi frem til dem? Jamen det har vi jo beskrevet tydeligt. Det er jo ikke engang nye tal, der har været lejlighed til at læse dem siden august måned, hvor vi fremlagde »Fornyelse '98«, hvoraf det fremgår, at en forkortet sagsbehandlingstid på 3½ måned er beregnet til at ville medføre en besparelse på 110 mio. kr., at begrænsningen af antallet af de facto-flygtninge medfører en besparelse på 120 mio. kr., og at der indføres DNA-test. Det er det, der ligger inden for rammen af 433 mio. kr., inklusive at vi reducerer reserverne hos indenrigsministeren. Så det er altså ganske klart beskrevet i vores samlede ændringsforslag, må jeg sige.

Det er altså på udvalgte områder, vi har foreslået de nødvendige ændringer, og jeg kan sige, at disse forslag er lagt frem til fri afstemning.

Det kan også konstateres, at vi intet forlanger til gengæld, og mere venligt kan det vel ikke være.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg har nu følgende til korte bemærkninger: hr. Jens Peter Vernersen, fru Pia Gjellerup, hr. Jan Petersen, hr. Ole Stavad, hr. Peter Duetoft, hr. Frank Aaen, hr. Torben Lund og fru Elisabeth Arnold.

(Kort bemærkning.)

Jens Peter Vernersen (S):

Hr. Thor Pedersen giver udtryk for, at Venstre vil noget mere; men hvis man ser på de forslag, Venstre stiller, er det vel nærmere sådan, at Venstre vil meget mindre.

Hr. Thor Pedersen taler om, at der er kommet 15.000 flere på overførselsindkomster siden 1992, men udlader at fortælle, at der er kommet over 100.000 flere i beskæftigelse, hvis man ser på Økonomiministeriets oversigt.

Hr. Thor Pedersen burde vide, at det, der er brug for nu, er uddannelse til flere, fordi de, der er tilbage, mangler uddannelse; men alle de forslag, der kommer fra Venstre og De Konservative, går i den modsatte retning. Hvor meget skal brugerbetalingen være på AMU? Hvordan skal man kunne klare en større brugerbetaling, når man skal have 80 pct. godtgørelse? Hvordan skal flere kunne komme i uddannelse, når der skæres ned i uddannelsesindsatsen, som man også ser af forslagene? Det hænger ikke meget sammen med de krav, man regionalt stiller til arbejdsmarkedsindsatsen fra de forskellige arbejdsmarkedsråd, som har indsendt deres forslag for 1998.

(Kort bemærkning.)

Pia Gjellerup (S):

I Socialdemokratiet synes vi, det er et godt princip, at regninger betales nogenlunde hurtigt, og derfor synes vi også, det er rigtigt at sørge for, at de fordringer, staten har ude, også bliver betalt. Det har medført kortere kredittider på en række områder, det må være det, der hedder at holde orden i økonomien, og det er i øvrigt et godt tidspunkt at gøre det på. Når erhvervslivet har store overskud, er det faktisk muligt at honorere kortere kredittider uden større besværligheder.

I øvrigt apropos besværligheder: Der er færre besværligheder for erhvervslivet i de ændringsforslag til finansloven, der foreligger. Vi er godt i gang med at tilrettelægge et samarbejde mel-

lem det offentlige, myndighederne og erhvervslivet på en bedre og mere smidig måde, og det er jo også fremgået med al ønskelig tydelighed af, at Venstres ene erhvervsordfører, hr. Svend Erik Hovmand, må sende breve ud og sige direkte, at Venstre er ved at løbe tør for ideer, fordi regeringen overhaler Venstre og De Konservative. Jeg kan til gengæld godt sige, at vi ikke er løbet tør for ideer, så vi agter at fortsætte. Vi behøver ikke skrive breve rundt til vores medlemmer, for vi har ganske mange ideer, og nogle af dem bliver gennemført nu.

Med hensyn til nogle af de besparelser, hr. Thor Pedersen lægger op til på flygtningeområdet, kan jeg også godt se tallene. Men tallene er grebet ud af luften, og det er det, der er problemet. Dengang hr. Thor Pedersen selv sad og havde ansvaret for området, havde vi en dobbelt så lang sagsbehandlingstid som nu.

Jeg kan også sige, at selv om vi har fået drevet sagsbehandlingstiderne på udlændingeområdet ned på det leje, de har nu, har det altså ikke givet besparelser. Men når hr. Thor Pedersen fægter med nogle tal for besparelser, som er frembragt af Venstre og De Konservative, er de meget store, men de bliver ikke mere troværdige.

(Kort bemærkning.)

Jan Petersen (S):

Den socialdemokratiske ordfører, fru Pia Gjellerup, spurgte, hvem skal det gå ud over, og vi fik også et svar. Svaret var, at der skulle gennemføres strukturreformer, og at det ikke ville gå ud over nogen, fordi de ville komme i arbejde. Jeg synes, hr. Thor Pedersen skal have lejlighed til at uddybe det lidt mere, for jeg tror, fru Pia Gjellerup har fat i noget centralt.

Pr. 1. april 1998 ønsker man dagpengeperioden afkortet til 4 år, og det betyder, at 30.000 færre ledige med lang ledighed bag sig har ret til at være i dagpengesystemet. Må man forudsætte ud fra hr. Thor Pedersens indlæg, at samtlige 30.000 derefter er sikret et job? Pr. 1. april 1999 skal yderligere 20.000 ekspederes ud af dagpengesystemet. Kan man forudsætte, at de 20.000 også er sikret et job? Hvis det ikke er tilfældet, at hr. Thor Pedersen kan sikre de mennesker et job, må de jo over på kontanthjælp, men her forudsætter man, at der kun er 10.000 flere, der skal straksaktiveres. Der er noget galt med bogholderiet, og der mangler et svar til de mennesker, der skal udsættes for den behandling.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Hr. Jens Peter Vernersen og hr. Jan Petersen er sådan set inde på det samme, nemlig spørgsmålet om at få folk i arbejde.

Jeg forstår grundlæggende overhovedet ikke, at man diskuterer, hvor længe folk, der er raske og er i stand til at bestride et arbejde, skal være på passiv forsørgelse. Alle gode kræfter burde da sættes ind for at afprøve, hvor hurtigt man er i stand til at få folk i arbejde.

Jeg vil gerne medgive, at vi foreslår at afkorte dagpengeperioden til 4 år i 1998 og til 3 år i 1999, men det er sandelig ikke noget mål. Det skulle gerne være sådan, at det var den absolutte undtagelse, at nogen overhovedet skulle gå ledige i 3 år. Vi skulle da gerne have et fleksibelt arbejdsmarked med nogle regler, der gjorde, at fik man ikke det ene job, fik man et andet job, og det skulle måske også være lettere at skifte fagområde; altså en helt anden måde at se på dette, at man er under videreuddannelse i forbindelse med, at man er i arbejde.

Hvorfor skal det altid være sådan, at der skal være strid her i Folketinget om, hvorvidt der skal være mulighed for at tilbyde arbejde på et tidligere tidspunkt, selv her, hvor vi foreslår, at det skal ske efter kun ét år? Det burde da principielt være lykken, hvis man skulle sige ja med det samme til at tage arbejde, men der er jo ikke nogen pligt til at tage imod et bestrideligt arbejde, hvis man får tilbudet allerede dagen efter, og med hensyn til ikkebestrideligt arbejde er der også en ret til at sige nej. Jeg forstår egentlig ikke, hvorfor alt i denne sal går ud på at sikre, at folk kan være passivt forsørget i stedet for at sikre, at de kan være selvhjulpne på arbejdsmarkedet.

Den store forskel i opfattelsen er, at når man spørger, hvor der skal oprettes et antal arbejdspladser, er vores svar, at skal vi kunne finansiere velfærdssamfundet, kan vi kun gøre det gennem produktion i private virksomheder, der kan finansiere alle de goder, vi gerne vil give som offentlige goder. De arbejdspladser får man ikke ved at stramme vilkårene for at drive virksomhed i Danmark, men det er jo præcis det, flertallet gør. Hvis man vil have flere i arbejde, skal man lette de byrder, der påhviler dansk erhvervsliv, og her er vi villige til at finansiere for 6,5 mia. kr. flere arbejdspladser end dem, regeringen kommer med, gennem vores ændringsforslag. Det er altså en helt for-

skellig opfattelse af, hvordan man sikrer beskæftigelsen, der ligger bag.

Når fru Pia Gjellerup ikke kan forstå vores regnestykke, vil jeg sige, at jeg tror, det er muligt – også uden deltagerbetaling – at få en gennemgang på AMU-uddannelserne af, hvordan man lægger tal sammen.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Hr. Thor Pedersen glemte nok at sige i sin ordførertale, at da han forlod posten som økonomiminister og overlod den til fru Marianne Jelved, overlod han samtidig et underskud på rundt regnet 50 mia. kr. til den nye regering, og at det underskud nu er ude af verden.

Men det, der egentlig bringer mig herop, er Venstres og De Konservatives forslag vedrørende pensionisterne. Jeg vil gerne spørge, om hr. Thor Pedersen kan forklare mig, hvorfor det kun er de allerbedst stillede pensionister, som efter Venstres og De Konservatives forslag skal have forbedringer. Hvorfor er det kun dem, der har meget store indtægter ved siden af den offentlige pension, der skal have nogle af de over 1 mia. kr., Venstre og De Konservative sætter af?

Hvis vi tager en enlig folkepensionist, skal man for at kunne få den første krone have en indkomst på i alt 190.000 kr., men de, der ligger under den grænse, får ingenting. Hvis vi tager et folkepensionistægtepar, skal ægteparret have i alt 288.000 kr. i indkomst for at få den første krone. Hvorfor er det kun de allerallerbedst stillede pensionister, der skal have pengene, og hvorfor er der intet som helst til de dårligst stillede? Kan hr. Thor Pedersen forklare det?

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg kan forstå på hr. Thor Pedersen, at der mangler et ændringsforslag i Venstres ændringsforslagspakke, nemlig et forslag om en ekstrabevilling til »Væderen«, for jeg kan forstå, vi skal i krig med Norge om olieområderne. Så vil det vel være meget godt med noget investering i krudt og kugler.

Men det, der ellers bringer mig herop, er alle hr. Thor Pedersens bekymringer med hensyn til Den Sociale Pensionsfond og tekstanmærkningen. Jeg vil godt minde hr. Thor Pedersen om, at i Finansudvalget har vi faktisk flere gange fået oplyst, at Justitsministeriet ikke ser nogen som helst anledning til at kritisere den facon,

der har været valgt. CD er enig med regeringen i, at der så snart som muligt skal laves lovgivning på området, men jeg synes ikke, det er rimeligt, at hr. Thor Pedersen her anfægter, at det skulle være lovligt at gøre det via en tekst-anmærkning, som man gør her. Justitsministeriet har faktisk meddelt op til flere gange, at det er i orden.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

V's og K's ændringsforslag til finansloven er faktisk i sig selv så gode til at illustrere, hvilken asocial politik V og K står for, at jeg her i dag kan give V og K tilsagn om, at Enhedslisten vil sørge for at trykke og omdele V's og K's ændringsforslag.

Men jeg vil godt alligevel for klarhedens skyld have bekræftet fra hr. Thor Pedersen, at man foreslår skattelettelser til erhvervslivet, der i øjeblikket har en rekordindtjening, på ca. 5½ mia. kr. netto, som betales ved stramninger over for de arbejdsløse og ved at sænke ydelsen til uddannelsesorlov. De to tal passer nøjagtigt sammen: Man tager fra de arbejdsløse og dem, der går på uddannelsesorlov, og giver pengene til det rige erhvervsliv, og det er klassepolitik, man kan forstå.

Det andet er med hensyn til pensionisterne. Her er Venstre med i en satsreguleringsaftale, der år efter år tager penge fra alle pensionister. Men i sine ændringsforslag til finansloven foreslår Venstre, at der kun skal gives penge til de rigeste pensionister, dvs. at man tager fra de fattige pensionister og giver til de rige pensionister. Kan vi få det bekræftet?

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Hr. Ole Stavad spørger, hvorfor det kun er de rigeste pensionister, vi vil give penge til; men til det vil jeg sige, at det er det jo ikke.

Man fjernede i sin tid det dobbelte personfradrag for enlige, og det, der er tale om, er, at vi vil genoprette det, man gjorde forkert. Vi foreslår at genoprette det løftebrud, statsministeren stod for, da han garanterede fuld folkepension, hvorefter man konverterede en del af grundbeløbet til en indkomstafhængig ydelse. Det, der er tale om, er at tilbageføre det beløb, man har taget fra nogle pensionister. Der er ikke tale om at omfordele mellem pensionisterne, der er tale om at genoprette det løftebrud, regeringen har gjort sig skyldig i.

Hr. Peter Duetoft var inde på Den Sociale Pensionsfond, og jeg må sige: Jeg fatter det ikke! Helt ærligt synes jeg i virkeligheden, at det i bund og grund er despekt for det parlamentariske arbejde, når et flertal fortsat vil acceptere, at de regler, Folketinget selv har fastlagt, bliver brudt. Det kan jo kun ske, fordi et flertal er enig i, at det tør man godt gøre, og hvordan kan formanden for Finansudvalget sige, at det, der finder sted, er rigtigt, når der står som følger i vores budgetvejledning:

»Ændring af eksisterende lovgivning ved tekstanmærkning på finansloven bør kun finde sted, såfremt ændringen er tidsbegrænset, eller ændring af lovgivning ikke kan afventes.«

Men her er der ikke tale om, at ændringer af lovgivningen ikke kan afventes. Det er nu tredje gang, vi drøfter det over en 3-årig periode. Der er heller ikke tale om, at det er tidsbegrænset, for finansministeren har jo selv fortalt i tekstanmærkningen, at han godt ved, det er i strid med reglerne, og at han ved først givne lejlighed vil ændre loven. Man ønsker altså, at ordningen skal være permanent. Man bryder budgetvejledningen. Vi er selv sat til at vogte over, om den bliver overholdt, og Rigsrevisionen har helt berettiget og med statsrevisorernes accept kritiseret forholdet.

Vi kan simpelt hen ikke være bekendt som parlamentarikere, at vi forsynder os og ikke overholder vore egne regler. Det ærligste ville jo være at beslutte at ændre loven, beslutte at gøre arbejdet og sige: Lad os få en debat her i salen og ændre loven. Det er ikke det, vi taler imod, vi taler blot for, at vi overholder de regler, som vi selv har fastsat.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

For et par måneder siden blev fru Inge Dahl-Sørensen jo sat lidt på plads af hr. Uffe Ellemann-Jensen, fordi hun var kommet for langt ud ved at snakke om, at man skulle placere asylsøgere i Nordafrika, nærmere bestemt i Sahara. Men jeg kan forstå, at det er en tanke, der er genopfrisket hos Venstre, og at det var en forloren pænhed, hr. Uffe Ellemann-Jensen dér gav udtryk for. Nu skal vi fra dansk side rette henvendelse til et land – typisk vel et afrikansk land – og bede om lov til at oprette en flygtningelejr i det pågældende land, så vi kan sende de asylsøgere, der er kommet til Danmark, derned, fordi det ville være billigere.

Jeg vil gerne spørge hr. Thor Pedersen: Kan hr. Thor Pedersen nævne mig ét land, Danmark kunne rette en sådan henvendelse til og anmode om, at vi kunne etablere en dansk drevet flygtningelejr for asylsøgere, der er kommet til Danmark fra den pågældende stats naboland? Giv mig bare navnet på ét land, der kunne tænkes at ville imødekomme en sådan forespørgsel fra Danmark!

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg har stadig 9 korte bemærkninger, og jeg agter at afbryde forhandlingerne ca. kl. 12.00.

Så er det fru Elisabeth Arnold og derefter hr. Bent Hindrup Andersen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg tror, hr. Thor Pedersen blev grebet af sin egen flammende tale, da han begyndte at inddrage den norske olie i finanslovforhandlingerne. Den olie burde have tilhørt Danmark, men tilhører nu Norge, sagde hr. Thor Pedersen, og jeg er meget bekymret over det.

For en del år siden, da hr. Thor Pedersen var minister, var han lige ved at erklære krig mod Sverige på grund af Barsebäck, og nu er han lige ved at erklære krig mod Norge på grund af olien. Jeg er meget bekymret, og jeg vil gerne foreslå hr. Thor Pedersen at beskrive, hvilke tiltag han vil tage. Hvad er det for sager, han vil rejse, og ved hvilken domstol, for at kræve den olie tilbage, som Norge uretmæssigt har taget fra os?

Jeg er meget bekymret over de krigeriske toner, der lyder fra Venstre. Man må ikke håbe, de nogen sinde kommer til regeringsmagten på et senere tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Hr. Thor Pedersen afviser pesticidafgiften og argumenterer faktisk for, at det er meget bedre at lave forbud, og så vil jeg gerne spørge hr.

Thor Pedersen: Hvor var Venstre henne, da vi strammede forbudsprocedurerne her i Danmark, og hvilke initiativer har Venstre taget til at få gennemført forbud mod pesticider?

Hr. Thor Pedersen ved jo udmærket, at det er en umulighed i dag, fordi bestemmelserne vedrørende pesticider netop er blevet totalharmoseneret, og fra 1998 sker der det, at EU begynder at ophæve nogle af de forbud, vi har lavet herhjemme. Hvordan vil hr. Thor Pedersen gen-

nemføre de forbud, og hvilke initiativer har Venstre på noget tidspunkt taget til at få forbudt bare ét enkelt pesticid? Jeg synes, det ville være rart at få det at vide, for det er en hul argumentation.

Jeg vil gerne medgive hr. Thor Pedersen, at afgifter ikke har nogen adfærdsregulerende effekt; det er jeg enig i. De er efter vores opfattelse et redskab til at kradse penge ind til at betale for oprydning ud fra princippet, at det er forureneren, der skal betale.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jeg vil gerne lægge mig lidt i forlængelse af hr. Torben Lunds spørgsmål og føje et yderligere spørgsmål til vedrørende problematikken om flygtningelejre i nærområderne: Hvor mange penge er Venstre parat til at sætte ind på den indsats, hvis vi får et ja fra et afrikansk land? Og hvordan vil Venstre garantere sikkerheden for de pågældende flygtninge, der eventuelt sidder i en dansk administreret og dansk betalt flygtningelejr? Skal det være med bistand af dansk politi, eller skal det være med bistand af FN-soldater, der bliver sendt ud for at varetage den opgave?

Vi kender jo mange flygtningelejre i verden, hvor der foregår uhyrligheder, fordi sikkerheden er alt for lav, hvis den overhovedet er til stede. Hvad vil Venstre egentlig gøre, for at de flygtninge, som Venstre gerne vil undgå kommer til Danmark, nu kan få sikkerhed i et afrikansk land i en dansk betalt flygtningelejr, som Venstre foreslår?

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Hr. Torben Lund spørger vedrørende nærområderne, og det gør hr. Henrik Svane egentlig også.

Hr. Henrik Svane spørger, hvor mange penge vi vil give. Nu er det altså ikke nogen tombola, man lægger gevinstlodder i. Det er et spørgsmål om at vurdere en konkret opgave og yde et bidrag, og det kan man enten gøre over FN-systemet – det var i virkeligheden det allerbedste, hvis det var FN, der også på dette område fik oparbejdet specifikke løsninger, når der var uro i nærområder – eller også kunne EU komme ind i billedet. Men vi skal selvfølgelig være med til at yde vores bidrag.

Med hensyn til nærområder er Danmark et nærområde for f.eks. bosniske flygtninge. Med

den problemstilling, der har været med hensyn til Jugoslavien, er det helt naturligt, at Danmark tager sin andel, fordi vi er en del af et nærområde. Men hvis det er nogle, der kommer fra Sri Lanka, opfatter vi omvendt ikke Danmark som et nærområde.

Hvis formålet er repatriering, er det vel det fornemst tænkelige at sikre, at folk på flugt på et tidspunkt kan vende hjem til deres eget fæderland. Repatriering er, så vidt jeg ved, også fremhævet i præambelen i FN's Flygtningekonvention, og det er altså lettere at repatriere, hvis de pågældende er i nærområdet.

Så spørger man, om nærområder også omfatter Sahara. Jamen hr. Torben Lund må da vide – for trods alt har hr. Torben Lund en alder, hvor der i hvert faldengang også var geografi og en vis indlæring i folkeskolen – at der rent faktisk lever folk i Sahara. Der er altså ikke noget forkert i, at folk, der i forvejen lever i Sahara, bliver i nærområdet. I Marokko lever f.eks. Det Blå Folk i det område, og jeg går ikke ud fra, at hr. Torben Lund vil tvangsforflytte folk, der i forvejen lever i det område. Det er nok lettere at blive repatrieret, hvis man bliver i et område, der har det miljø og de livsvilkår, man altid har været vant til. *(Torben Lund: Hvilket land? Lad mig høre!).*

Nu er det jo muligt at få et atlas – jeg vil tro, det også kan lade sig gøre her ved en venlig service fra betjentenes side – og så vil jeg sige: Man behøver vel ikke på forhånd udelukke nogen? Jeg ved ikke, hvor flygtningene på et givet tidspunkt kommer fra. Sagen er, at vi må undersøge, hvor de kommer fra, og hvor nærområderne så egentlig er, hvis ønsket er repatriering og ikke bare at gøre dem til danskere, og til det sidste vil jeg sige, at vi har den opfattelse i Venstre, at vi ikke kan løse alverdens flygtningeproblemer og fattigdomsproblemer ved at gøre de pågældende til indvandrere.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg vil fortsætte, hvor de forrige spørgere slap, men ikke dér, hvor hr. Thor Pedersen slap.

Nu er det her jo ikke en geografitime – det kan være, at nogle havde brug for det, det skal jeg ikke udelukke – men det er heller ikke et spørgsmål om, hvilke lande der støder op til hvilke andre lande, men et spørgsmål om politisk vilje og et spørgsmål om evne til at huse flere flygtninge end dem, man allerede huser. I øjeblikket befinder 95 pct. af alle flygtninge i

hele verden sig fortsat i deres nærområder, så det er altså ikke noget med, at vi løser alverdens flygtningeproblemer ved at modtage 5 pct. i den øvrige del af verden.

Der er en masse spørgsmål, der kunne stilles, men jeg vil bare bede hr. Thor Pedersen om ét svar: Hvordan gik det, da den daværende udenrigsminister i 1986 prøvede at finde forståelse i FN for, at alle 100 pct. skulle blive i nærområderne? Hvordan gik det? Fik vi opbakning fra nogen lande, og i givet fald hvilke?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Hr. Thor Pedersen er et godt eksempel på, at når argumentationen er svag, hæves stemmen.

Jeg spurgte hr. Thor Pedersen, hvilken skæbne han havde tiltænkt de 50.000, som vil ryge ud af dagpengesystemet, og svaret var, at de skulle i beskæftigelse. Men jeg fik ikke svar på det, jeg egentlig spurgte om: Hvordan vil hr. Thor Pedersen sikre sig, at det er lige præcis de 50.000, der får job?

Hr. Thor Pedersen gjorde i øvrigt nogle betragtninger om, at man ønskede folk flyttet fra passiv til aktiv forsørgelse. Nu er de 50.000, jeg taler om, og som bliver ramt, omfattet af aktivperioden, og de har i øvrigt pligt til at tage imod et job fra den første dag, hvis der viser sig et. Jeg synes, hr. Thor Pedersen burde spørge sin arbejdsmarkedspolitiske kollega i Venstre, om det ikke er korrekt, at det forholder sig sådan, for hr. Thor Pedersen argumenterer uden kendskab til sagernes indhold.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Det er næsten synd at ødelægge hr. Thor Pedersens geografitime, så jeg synes, Venstres folketingsgruppe skulle skillinge sammen til et atlas og give hr. Thor Pedersen det i julegave, så han får lært lidt om Afrika. ét land må man da kunne nævne. Det lykkedes altså ikke her, men der kan jo gøres et nyt forsøg.

Jeg kan til gengæld godt regne, og det behøver hr. Thor Pedersen såmænd ikke være i tvivl om. Jeg er forholdsvis god til at lægge tal sammen, vil jeg godt sige fuldstændig beskedent, men dybt ærligt. Men problemet er, at de tal, jeg skal lægge sammen, er hr. Thor Pedersens tal, og de er grebet ud af luften.

Når hr. Thor Pedersen optræder med besparelser på sagsbehandlingstiderne, har jeg to spørgsmål, og det ene er: Hvorfor sparede man

dog ikke på det område, da hr. Thor Pedersen selv og hans kolleger fra Venstre og De Konservative sad i regering? Hvorfor gjorde man ikke noget ved sagsbehandlingstiderne dengang? Nu kan man pludselig gribe nogle tal ud af luften i forbindelse med nogle forslag, regeringen for længst har gennemført, nemlig med hensyn til at indføre DNA-test. Der er ingen synderlige besparelser bortset fra dem, hr. Thor Pedersen griber ud af luften, og de tal er vi sagtens i stand til at lægge sammen. Men det hjælper ikke, for de er stadig grebet ud af luften.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Hr. Bjørn Elmquist spørger, om det ikke er rigtigt, at langt de fleste af verdens flygtninge i forvejen huses i lejre i nærområderne. Jo, det er helt korrekt, og derfor skal vi også gøre noget. Vi skulle måske i virkeligheden se på det antal kvoteflygtninge, vi modtager, altså den styrede tilgang af flygtninge, hvor Danmark selv bestemmer antal, hvordan vi integrerer, osv. Det var måske rigtigt, og det var en diskussion værd, så vi ikke lige hjælper dem, der har råd – de bedst stillede, der har råd til at tage en flyrejse den halve klode rundt og har råd til at betale menneskesmuglere for at komme ind i Danmark. En del af diskussionen går jo på: Hvem er det, vi hjælper? Kan vi være sikre på, at det er de svagest funderede, vi hjælper på den måde, vi bruger pengene til vor asylpolitik på? Den debat vil vi meget gerne deltage i.

Så siger hr. Jan Petersen, at når man taler højt, er det nok for at overskygge, at argumenterne er svage. Til det vil jeg sige, at når hr. Jan Petersen taler lavt, må det skyldes, at han slet ingen argumenter har. Sådan lyder det i hvert fald, for det er jo arbejdsformidlingen, der tilbyder aktivering eller job. Det er altså stadig sådan, at det offentlige er medansvarlig, når det gælder kontanthjælpsydelsen. Hvis man får et aktiveringstilbud og siger nej til det tilbud, kan man miste dagpengereetten. Man forspilder altså sin ret til at få aktivering eller jobtilbud, og sådan skal det vel også være. Det, vi foreslår, er jo, at man aktiverer i både kontanthjælpssystemet og dagpengesystemet fra den første dag, og det, striden står om, er vel egentlig, hvad bestrideligt arbejde er: Hvad skal man være tvunget til at sige ja til, og kan man bestride arbejdet?

Så spørger fru Pia Gjellerup, om jeg kan nævne bare ét land i Afrika. Jamen vi kan da nævne stort set alle Afrikas lande her, men det

har jo ikke noget med sagen at gøre. Det er da ikke rimeligt, at man skal stå i en lovgivende forsamling og nævne et land og sige, at det land har altså et ansvar for at tage imod flygtninge. Et sådant forslag vil jo kræve en dialog med landet, det er ikke noget, man bare melder ud. Det skal gå lige den modsatte vej, så den ansvarlige regering åbner dialogen i et nærområde og spørger, om der er mulighed for at huse flygtninge. Det er en løbende proces og en løbende vurdering, og det ville være direkte forkert overhovedet at nævne et bestemt land her. Det er muligt, at fru Pia Gjellerup ikke forstår det, men jeg vil tro, at de fleste andre forstår det.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg har nu følgende korte bemærkninger: Hr. Ole Stavad, hr. Frank Aaen, hr. Bruno Jerup, hr. Jes Lunde, hr. Jens Peter Vernersen, hr. Henrik Svane og hr. Jan Petersen.

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00, hvor vi først går til dagsordenens punkt 14: Spørgsmål til ministrene.

Mødet udsat kl. 12.00

Mødet genoptaget kl. 13.00

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om elektriske stærkstrømsanlæg og elektrisk materiel. (Tilsyn).
(Lovforslag nr. L 140).

Sundhedsministeren (Birte Weiss) har meddelt mig, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om offentlig sygesikring. (Indførelse af tilskud til ernæringspræparater, forsøg m.v.).
(Lovforslag nr. L 141).

Forslag til lov om ændring af lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse m.v. (Effektivisering af Patientklagenævnet).
(Lovforslag nr. L 142).

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om folketingsvalg i Grønland. (Ændringer vedrørende kandidatanmeldelser, stedfortrædere, brevstemmeafgivning m.v.).
(Lovforslag nr. L 144).

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven, straffeloven og ægteskabsloven. (Tidsbegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.).
(Lovforslag nr. L 154).

Forslag til lov om integration af udlændinge i Danmark (integrationslov).
(Lovforslag nr. L 155).

Erhvervsministeren (Jan Trøjborg) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til bogføringslov.
(Lovforslag nr. L 145).

Fødevarerministeren (Henrik Dam Kristensen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om økologi.
(Lovforslag nr. L 146).

Forslag til lov om ændring af lov om støtte til jordbrugets strukturudvikling og til økologisk produktion inden for jordbrug og fiskeri m.v. (Miljøvenligt jordbrug samt naturpleje m.v. og forbedring af vilkårene for honningproduktion).
(Lovforslag nr. L 147).

Justitsministeren (Frank Jensen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af adoptionsloven. (International adoption).
(Lovforslag nr. L 149).

Skatteministeren (Carsten Koch) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven, personskattebogen, skattekontrolloven, investeringsfondsloven m.v. (Efterbetaling af statslån, tilskud til bevaringsværdige bygninger, studierejselegater, ph.d.-studerende, godtgørelse fra hjemmeværnet, tilskud til iværksættere, investeringsfondsmidler samt konsekvensændringer m.v.).
(Lovforslag nr. L 150).

Forslag til lov om ændring af forskellige skatte- love og lov om arbejdsmarkedsfonde. (Rentenedsættelse og indførelse af symmetrisk renteberegning ved ansættelsesændringer m.v.).
(Lovforslag nr. L 151).

Forslag til lov om ændring af toldloven. (Rentebestemmelser, gensidig bistand).
(Lovforslag nr. L 152).

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af de i Bruxelles den 16. december 1997 undertegnede protokoller om Polens, Den Tjekkiske Republiks og Ungarns tiltrædelse af Den Nordatlantiske Traktat.
(Beslutningsforslag nr. B 92).

Forskningsministeren (Jytte Hilden), erhvervsministeren (Jan Trøjborg), justitsministeren (Frank Jensen), økonomiministerens (Marianne Jelved) og skatteministerens (Carsten Koch) har meddelt mig, at de ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig:

Redegørelse om sikker digital kommunikation.
(Redegørelse nr. R 8).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Jeg foreslår, at redegørelsen kommer til forhandling den 28. januar 1998. Hvis ingen gør indsigelse, vil jeg betragte dette forslag som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.